

Luceafăr stins

Silviu Grama

LUCEAFĂR STINS

de Silviu Grama

Iubita mea de niciodat
Deși dintotdeauna
Mă doare dor nemăsurat
Să fii a mea întruna.

Pe când ferestrele albind
S-or sparge-n ape calme
Înfiorarea să-ți cuprind
Cu cerul dintre palme

Ți-oi da lumină de inel
Înghețul să-ți aline
Ți-apoi m-oi scufunda prin el
Ca să mă sting de tine.

Cu trupul stins să-ți împletesc
Cuvinte cristaline
Despre iubirile ce cresc
În mările din mine.

Și de-o cădea atunci o stea
Cu albe diademe
Tu ai să-mi știi, iubita mea
Durerile prin vreme.

Ei îi plăcea în ochiul meu
Privirea să și-o scalde
Și-un somn mă adâncea mereu
Sub pleoapele ei calde.

Dar eu luceafăr condamnat
La ceruri separate
În fiecare am aflat
Mereu singurătate.

Și m-am întors de-atâtea ori
Spre albiile lumii
Ca un copil rătăcitor
Prin gândurile mumii.

Nu i-a ajuns căderea mea
Din lacrima deplină
M-ar fi dorit un fel de stea
Crescută în grădină.

Azi mă cuprind adânci fiori
Că i-am simțit nisipul
Surpat sub vechile ninsori
În care-mi aflu chipul.